

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

TIMATAI

Λεπτῶν 20
264—Γραφείον ὁδ. Ερμοῦ—264

Ο πραγματικὸς σκοπὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ, δεν ἦτο νὰ ἔλθῃ καὶ δημόσιεύσῃ ὑψηλάς τινας ἀληθείας· δὲν ἦλθε νὰ ἴδρυσῃ ἐκκλησίαν, νὰ οἰκοδομήσῃ θρησκευτικὴν ἱεραρχίαν, νὰ εἰσαγάγῃ συνηθείας ἐπὶ προσευχῶν, καὶ ἰδιαζούσας ἐπόψεις περὶ Θεοῦ καὶ περὶ καθηκοντος. Ἡλθεν ἀπερροφημένος μᾶλλον ἐν ἐνὶ λογισμῷ, ἀφοιωμένος ἐν μιᾷ ὑψηλῇ ἀπόστολῇ, νὰ ἔκτησῃ καὶ σώσῃ τοὺς ἀπολωλότας. Ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ ἀκατάσχετος οὗτος πόθος, ἔκαιε καὶ ἔλαμπεν ἐν παντὶ τῷ βίῳ αὐτοῦ ὡς τὸ καθαρὸν πῦρ λάμπει ἐν τῷ ἀδάμαντι, τοῦτο δὲ ἦτο διπερ ἔδωκε τὴν Θέρμην καὶ τὴν ἄκραν καλλονὴν εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐποίησε βῆμα, οὐδέποτε προέβη εἰς κίνημα, ἐν τῇ σαρκὶ, ὅπερ νὰ μὴ ἔτεινε πρὸς σωτηρίαν ἀπολωλότος τινος.

Ο βίος τοῦ Χριστοῦ ἦν καταπληκτικὸς, διότι ἦν πλήρης πράξεων ἀς οὐδεὶς ποτε ἐπράξεν. Οἱ λόγοι του ἦσαν θαυμάσιοι, διότι ἦσαν τοιοῦτοι οἵους οὐδεὶς ποτε ἐλάλησεν· αὐταὶ αἱ συμπάθειαι αὐτοῦ ἦσαν μία ἀποκάλυψις· οὐδενὶ ἔτερον στῆθος ἥσθανθη ποτε ταύτας. Κατέλαβε τὸν κόσμον ἐξαπίνης· ἦτο πρωτότυπος, μοναδικὸς, πρόβλημα εἰς τοὺς κρατίστους τῶν ἡμερῶν του. Οἱ ὑποκριταὶ ἐθεωρήσαν τοῦτον ὑποκριτὴν ὡς ἑαυτοὺς, ἐνεργοῦντα μόνον μετὰ μείζονος δξιδερκείας. Ἡν παρὰ πολὺ ἀριθμὸς διὰ τοὺς κακοὺς ὅπως πιστεύσωσιν εἰς αὐτὸν, ἦτο δὲ παραπολὺ ἀγαθὸς διὰ τοὺς ἀρίστους ὅπως ἐκτιμήσωσιν αὐτόν. Αὐτὸς αἱ μαθηταὶ του βραδέως ἐνόησαν αὐτόν. Οὐδέποτε ἐνόησαν αὐτὸν καθολοκληρίαν ἑωσοῦ ἀφηρέθη ἀπ' αὐ-

τῷν. Ἐχρειάσθη νὰ φωτισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πρὶν ἡ δυνηθῶσι νὰ μάθωσι ποῖον καὶ τί ἔσχον ἐν μέσῳ αὐτῶν. Μόνον ἀφοῦ τὸ Ηνεύμα κατήλθε κεντησαν αὐτοὺς, ἐνόησαν τὴν ἀποστολὴν του, καὶ ἤρξαντο ἐξαπτόμενοι καὶ καίοντες ἐκ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ αἰσθήματος χάριν τῶν ψυχῶν. Τότε, καὶ τότε μόνον ἥξηλθον ἐμπνευσθέντες τῷ πνεύματι τοῦ Κυρίου αὐτῶν. Οἱ ἐργάται του Χριστοῦ ἀς μὴ παρίδωσι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, τοῦτον ἀπομούμενοι.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

.....

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Καὶ αἴρνη, ἐνῷ δὲ δύσμοιρος ἔθεωρε τὸν οὐρανὸν κατῆλθε ἐπὶ τῶν μελανῶν κυμάτων θείᾳ ὀπτασίᾳ. Ναὸς χρυσοῦς κεκοσμημένος δὲ ἀδχμάντων δστις ἤρχετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διοῦ οὐφούτο ηδη δ ναὸς τοῦ Βελδούρ. Οἱ θεοὶ ἀπαντες ἐστεμένοι εἶχον δώσει ἐκεὶ συνέντευξιν καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἡνεῳγμένης θύρας ἵσταντο αἱ Μοῖραι. Ἡ μία ἐδείκνυε τὸ θέατρον τῆς πυρκαϊτας καὶ ἡ ἔτερα ἐν γλυκεῖ βλέψαμετι ὑψου τὴν χειρά πρὸς τὸν καινουργῆ ναὸν. Μόλις ἐγένετο καταληπτὴ ἡ διπτασία αὐτῆ τῷ Φριτίοφ καὶ διελύθη πρὸ τῶν ἐρθαλμῶν του.

Πλὴν ἐνόπει τὴν σημασίαν αὐτῆς καὶ διεσχέθη ὡς ἀνάθημα τῷ Βελδούρ νὰ κτίσῃ ἐπὶ τῇ αὐτῇ θέσεως καὶ ἀνεγέρῃ ναὸν πολλῷ τοῦ πρώτου ὠραιότερον· οὕτως ἥλπιζε νὰ διαλλαχθῇ τοῖς θεοῖς.

«Καλύφθητι χλόη καὶ ἀνθεσί ὡς πάττρις λόφε! εἶπε τελειόνων φέτε σαπφείρινα βενύματα, ἐπὶ τῆς ὁχθίας

άξμουσ· ἐγώ θέλω νὰ κοιμηθῶ μπό τὰ δένδρα ταῦτα στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου, ὅπως δὲν ερυπολήσω τὴν φιλίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν συγγνώμην τῶν θεῶν».

‘Ο ναός τοῦ Βαλδούρ ἐπερατώθη’ ὡμοίαζε πρὸς
γιγκντικίαν ἐκ χρυσοῦ ἀσπίδαν ὑπερβολικού μέγενην ὑπὸ^τ
ἰσχυρῶν κιόνων. Πέριξ αὐτοῦ ὑφοῦντο, δχι ὡς πρότε-
ρον τείχη, ἀλλὰ καὶ γκλιδές σιδηρῷ πλουσίῳ; κεκοσ-
μημέναι. Λευκοὶ λίθοι λαξευτοὶ ἀπετέλουν τὸ οἰκο-
δόμημα ὅπερ θὰ ἐνδιμιζέ τις διὰ ἐκτίσθη διὰ χειρῶν
γιγάντων. ‘Υψοῦτο μεγαλοπρεπὲς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τοῦ βράχου· τὸ ὑπερήφανον δέτωμά του ἀντενκελάχτο-
εις; τὰ κρυσταλλώδη τοῦ ρύκαος ὕδατα· ἦτο ἀντίτυ-
πον τοῦ Βουγγάλα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ο βωμός αύτοῦ ἦτο λελαξευμένος ἐπὶ ἑνὸς καὶ
μόνου ὅγκου μηριάρου ἐν τινὶ μυχῷ τοῦ τείχους,
χρώματος βεθέος κυκνοῦ πεποικιλμένου διὰ χρυσῶν
ἄστερων διεκρίνετο τὸ ἀργυροῦν τοῦ θεοῦ ἄγαλμα.
Δώδεκα λευχεῖμονες περθένοι, φέρουσαι ἄνθη εἰς θυ-
σίαν, εἰσῆλθον ἀνὰ δύο τονίσασαι ἵεράν μελῳδίαν εἰς
τιμὴν τοῦ Βαλδούρ. Ἐξύμνουν τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν
φίλον τῶν πλασμάτων, τὸ θεῖον θῦμα τὸ πεσόν ὑπὸ^{τὸ}
τὰ βέλη τοῦ Ὀδούρ, ὅπερ ἔκλαυσαν οὐρανὸς καὶ γῆ
καὶ θάλασσα· καὶ ὁ ἥχος οὗτος ἦτο τόσῳ δρῦς καὶ
ἡδὺς ἐνταυτῷ ὡστε δὲν ἐφαίνετο ἔξερχομενος ἐξ ἀν-
θρωπίνων στηθῶν.

Ο Φρειτίδης στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ξίφους του εὑρίσκετο ἐν ἑκοτάσει¹ αἰρόντης ὅλαις αἱ μάχαι καὶ τὰ πολεμικὰ κατορθώματά του τῷ ἐφάντησαν διαλυθμένων ὡς ὅνχρ ἐν τῇ νυκτὶ.² Ἡ ψυχή του ὑφούση πρὸς τοὺς οὐρανούς, μετὰ τῶν γλυκυτάτων ἐκείνων ἤχων. Ενθάδιζε ὅτι ἡδύνατο νά εἰρηνεύσῃ μετὰ παντὸς ἔχοντος πνοὴν, ὅπως φυνῇ, διηλλαγμένος πρὸ τοῦ Ἀλφάδωρ.

Είδε τότε εἰςερχόμενον ἐν τῷ ναῷ μέγαν ιερέας ἔξοχου ἀναστήματος καὶ νέον καὶ ὡραῖον ὃς αὐτὸς δὲ Βελδιόρ, ἀλλὰ φέροντα ἀργυρᾶν γενειάδα διακεχυμένην μέχρι τοῦ στήθους του καὶ ἔχοντα ἑγκεχάραγμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν θείαν γλυκύτητα. Νέον αἰσθημα τὸ τοῦ σεβασμοῦ ἐνέπλησε τὴν ἔξοχον ψυχὴν τοῦ ἥρωος καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ κράνους του πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ ἐταπεινώθησαν πρὸ τοῦ γέραντος ὅστις ἀπευθύνων τὸν λόγον ποδὸς αὐτὸν εἶπεν :

«—Κελδ; ἥλθες, μέ μου Φριτιόφ, σὲ ἀνέμενον.
"Ακούσον τί θὰ σαι εἴπω. Γινώσκεις ότι δ' Ἀλφάδωρ
θέτεις δύο βάρη ἐφ" ἔκαστης ἀνθρωπίνης πλάστιγγος;
τὸ τῆς λεχνος καὶ τὸ τῆς γλυκύτητος. Οὐδεὶς ἀρνεῖ-
ται τὴν ἴσχυν τῷ Θώρῳ οὐδὲ τὴν φρόνησιν τῷ Ὁδίν·
πλὴν ἀμφοτέρων ή λάμψις τῶν διαδημάτων ωχρίασε
ὅταν ἐφάνη δ' Βελδούρος οὗτος εἰς ὃν ἀνεπαύσοντο νὰ
συναθροίσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ Βελχάλα. Ἡ πάλη
ὑφίσταται παντοῦ ἐν τῇ κτίσει καὶ κατὰ τὴν στιγ-
μὴν ἔτι ταῦτην αὐτὸς δὲν οὐρχανδ; δὲν ἔξαιρεται τοῦ
κοινοῦ νόρου.

³Αναμνήσθητι τῶν καιρῶν ἐκείνων ὅτε ἡ εἰρήνη κατέψ-

εις έν τῇ καρδίᾳ σου δτε ἡ ζωή σου ἵτο ἀγνή ὡς ὁ
ὑρανός. Ο Βαλδούρ κατώκει τότε ἐν τῇ ευσεβεῖ ψυχῇ
σου· πλὴν γινώσκεις ἄρα τί ἔστι διαλλαγή; Θεωρεῖ
οι νεανία: μη ωρία. Γινώσκω προσφορὰν ἀρεστωτέ-

αν τοῖς θεοῖς μᾶλλον ἢ ὁ κατηγός τῶν θυσιῶν, τὴν
τυσίαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς μνησικακίας. Νεανία,
ἔν δὲν γινώσκεις τὴν ἀφεσιν, διατί ἀνήγειρες τὸν ναὸν
οὗτον; Διὰ λίθων μόνον δὲν δύναται τις νὰ ἔλκυσῃ
τὴν εὐμένειαν τοῦ Βαλδουρ. Διαλλάχθητι μετὰ τοῦ
χθροῦ σου μετὰ σαυτοῦ ἔτι, καὶ τότε εἰσαι διηλλαγ-
ένος καὶ μετὰ τοῦ χρυσοβραχίονος θεοῦ. Ἐν τῇ με-
γιστρίᾳ διμιλοῦσι περὶ νέου τινὸς Βαλδούρ, μίον παρ-
ένου, ὃν ἀπέστειλεν ὁ Ἀλφάδωρ ὅπως ἔξηγήσῃ τὰς
καταλήπτους βουνικὰς γραφὰς τὰς ἔγγεγλυμένας ἐπὶ
ἥτις ἀσπίδος τῆς εἰμαρρένης. Τὸ σύνθημα αὐτοῦ ἦν εἰ-
σίνη! ἡ ἀγάπη ἥτο τὸ ξῖφος του καὶ ὁ λόρος τοῦ κρά-
σιος του περιστερά. Ἔζησεν ἄγιος, ἐδίδαξε τὸν λαὸν,
πέμψας συγχωρῶν, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ μέγει ἔτι σή-
ερον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ύψηλῶν φοινίκων. Δὲν γινώ-
κω καλῶς τὴν διδασκαλίαν του· πλὴν προσίσθημά
ι τῶν ἡδίστων τῆς ζωῆς μου στιγμῶν λέγει μοι δτι
μέραν τινὰ θέλει ἀναγεῖται μότη καὶ ἐν τῷ Βοσσᾶ.

μεραν τὴν οἰκεῖ αὐτοτείχει αὐτῇ καὶ εν τῷ βορρᾷ.
ί ἡμᾶς τῷ καιρῷ ἔκεινω, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον Βορ-
ᾶς καὶ τὰ ταραττόμενα φύλλα τῆς δρυὸς θέλουσι κα-
ύπτει τοὺς λησμονηθησόμενους τάφους μας. Εὔτυχης
ενεά, ητις θέλεις ποτισθῇ εἰς τὰ κύματα τοῦ νέου
ωτός, σὲ συγχαίρω μακρόθεν· μὴ καταφρόνει ἡμῶν
τινες ἀνερευνήσαμεν τιμίας τὴν ἀλήθειαν. Φριτιόφ
ισεῖς τοὺς υἱοὺς τοῦ Βήγκα. Διατί; διότι δὲν θέλειται
αν νὰ δώσωσι τὴν ἀδελφήν των ὡς σύζυγον εἰς τὴν
սυγατέρα τοῦ ἐλευθέρου χωρικοῦ; Σὺ αὐτὸς λέγεις ὅτι
καταγωγὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τέχνης καὶ οὐχὶ ἀξίας·
λὴν καὶ αὐτὴ ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δὲν πρόσρχεται
εἰς τῆς ἀξίας ἀλλ' ἐκ τῆς τέχνης. Σὺ αὐτὸς Φριτιόφ,
ἐν ἀπαίρεσαι ἐπὶ τοῖς κατορθώμασί σου. Καὶ εἰν τού-
οις ἡ θὴν κέκτησαι δύναμις δὲν εἶναι σή τοι ἐδόθη.
Η ἀποδοκιμάζει παρὰ τοῖς ἀλλοις τὴν ὑπερηφάνειαν,
ν σὺ αὐτὸς ἐγκλείεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου. 'Ο βασιλεὺς
Ελγ ἀπέθηκε . . . .

—Γινώσκεις ότι έμάχετο ἐν Φινλανδίᾳ καθ' ὃν αιρόν σὺ ἤρχιζες νὰ κτίζῃς τὸν ναὸν τοῦτον. Ὑπάρει εἰς ἑκεὶ ἀρχαῖον ἱερὸν, κεκλεισμένον πρὸ χρόνων, ἐπὶ ἣς θύρας τοῦ ὅποιου ἐφαίνετο παλαιὸν εἰδῶλον κλοζόμενον, διπερ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ. Ὁ Ἐλγίθιασε πλήρης ὄργης ὅπως κατεδαφίσῃ τὸν ναὸν τοῦ ἔνου τούτου θεοῦ πλὴν ἡ σκωληκόβρατος αὐτοῦ θύρα πεσε καὶ ὁ λίθινος θεός, πίπτων ἔθρυσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἔχθροῦ του. Τὴν νύκτα ταύτην ἐφαίνεται ἡ περὶ αὐτοῦ εἰδὴσις. Ὁ Ἀλφδαν βασιλεύει μόνος ἀπὸ τῆς θέσης. Τείνε τὴν χεῖρα αὐτῷ θυσίασον τοῖς θεοῖς τὴν ὄργην σου· ἵδον τι ὁ Βαλδούρ ἀπαιτεῖ, καὶ τοῦτο ἀπαιτῶ καὶ ἔγω, ἔγὼ ὁ ἱερεὺς τοῦ ἡπίου τούτου θεοῦ. Αν ἀποποιηθῆσις νὰ ὑπακούσῃς εἰς μάτην ἔκτισας τὸν ἀὸν τοῦτον, εἰς μάτην ἔχασα τὸν λόγους μου.»

Τὴν σπιγμὴν ἔκείνην ἐφάγη ὁ Ἀλφόδαν ἐπὶ τοῦ ἐκ

Ο βασιλεὺς ὑψοῖ τὰς χειρίδας του καὶ αἱ δύο ἐ-
ναι χεῖρες αἱ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κεχωρισμέναι συ-
γγονται πάλιν ὡς σημείον συνδέσμου.

Οιερεύς αἴρει τὴν κατὰ τοῦ ἔξορίστου ἀράν· ἡ κελλὴ τοῦ Φριτιφρ, ἀπαλλαγέντος ταύτης ἀνορθοῦται ρροσύνως. Αἴρνης φαίνεται ἡ Ἰνγεβόργη φέρουσα ὄλην γυμνήιον μετά τοῦ βασιλικοῦ ἐμβλήματος τῆς σίδος καὶ περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν ἀκολούθων της, ἡ σελήνη ὑπὸ τῶν ἀστέρων. Οἱ ὥραιοι δρθαλμοὶ εἰσὶ πλήρης δακρύων· ἔρχεται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἀγκάλῃς τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἄλλ οὐτος συγκεκίμενος ὡς καὶ αὐτὴ ἀποθέτει αὐτὴν ἡδέως ἐπὶ τῆς ρδίας τοῦ πιστοῦ φίλου τῆς γεύτητος της· πρὸ τοῦ μιοῦ τοῦ Βαλδούρ τείνει τὴν χειρα πρὸς τὸν Φριτιφρ ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἡγαπησε τόσον.

ΙΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΕΡΕΩΙΕΤΟΝ

Πολλάκις κοινῶς ἔκλαυθάνομεν εὐερέθιστον τινὰ διά-
τον ἵσχυρὸν ὡς ἵσχυρὸν χαρακτῆρα. Τὸν ἄνθρωπον ὃ-
ις καθίστησι τοὺς ὑπηρέτας νὰ τρέμωσι διὰ τοῦ
ἔμματος, οὐδὲ τῆς μανίας ἢ ἔκρηξις ἐμβάλλει τοὺς
ἴδιας εἰς πανικὸν, διότι θέλει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν
ληστινήν αὐτοῦ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον ἐν πᾶσι,
λογίζειν ἴσχυροῦ χαρακτῆρος ἀγθωστον. Τὸ ἀληθὲς
αι ὅτι οὗτος εἶναι ἀσθετοῦς χαρακτῆρος. Μόνον τὰ
θυ του εἰσὶν ἵσχυρά, οὗτος δὲ ὑπὸ αὐτῶν κυριεύ-
νος εἶναι ἀσθενής. Πρέπει νὰ μετρῶμεν τὴν δύναμιν
θρώπου τινος ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν διαθέσεων ἀς
ταξάραλλει καὶ ἀναχαιτίζει, οὐχὶ ἐκ τῆς δυνάμεως
εἰνων αἴτινες τὸν ὑπατάσσουσι· ἐντεῦθεν δὲ ἡ περι-
ολὴ ἔχοτο εἰναι τὸ ὕψιστον τῆς ἴσχυρος ἀποτελεσμα.

Είδετε ποτέ ἄνθρωπον λαμβάνοντα προφανή υἱούν
νον δὲ ὀλίγον ὡχριῶντα, εἴτα δὲ ἀπαντώντα ἡτού-
ς; Οὗτος ἦν ἄνθρωπος ἰσχυρὸς πνευματικῶς. "Η εἰ-
τε ποτέ τινα ἐν ἀγωνίᾳ, ιστάμενον ὡς βράχον, κυ-
νόντα ἔχυτο; "Η τινα διερχόμενον διὰ πυκρᾶς κα-
μερινῆς δοκιμασίας, σιωπηλόν, καὶ οὐδέποτε οὔτε
καὶ μᾶς λέξεως λέγοντα τῷ κόσμῳ, τί ἦτο τὸ δια-
ράρχαν τὴν οἰκουκὴν αὐτοῦ εἰρήνην; Αὕτη ἐστὶ δύ-
νασις. Ἐκεῖνος δοτις εἶναι ἀπηλαγμένος σφοδρῶν παθῶν
εἶνος δοτις λίαν εὐαίσθητος ὃν δύναται ἐρεθίζομενος
κρατήσῃ ἔχυτον, καὶ νὰ συγχωρήσῃ, ὁ τοιοῦτας εἴ-
ισγυοῦς ἀνήρ. πνευματικὸς ἥρως.

О ПРИГИБУ ГОРТСАКОФ

Ο αρχικαγγελάριος τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας,
γνωστός Αλέξανδρος Γοργακώφ, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἔτῶν,

ατηρεῖ σὺν τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος, σπανίαν δύναμιν
εὐμάτως. Οἱ Γορτσακῷ ἀνῆλθεν εἰς τὴν διπλωμα-
τὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν τελευταίων
στυχημάτων τοῦ Ναπολέοντος Α', ὅτε ὁ χάρτης τῆς
ὑρώπτης ἔμελλε νὰ ὑποστῇ γενικήν ἀναθεώρησιν. Τῷ
324 διωρίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ πρεσβείας,
εἰς δὲ ὃν ἔμαθε κατὰ βάθος τὰς εὐρωπαϊκάς γλώσ-
σας, μετὰ τῆς εὐκολίας τῆς ιδιαζόσης εἰς τοὺς
αριθμούς λάρυγγας. Λαλεῖ δὲ πάσας ἀδιακρίτως ἐκ-
γων ἐκείνην ἡτοῖς εὐκολύνει μᾶλλον τὸν μεθ' οὐ-
κλεῖ, προσφερόμενος μετὰ μεγίστης πρὸς τοῦτο συγ-
καταβάσεως. Ἀλλὰ δὲν πρέπει τις καὶ νὰ κατα-
ρασθῇ τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας, πρὸ πάντων δὲ δὲν
αιτέρπει παρέκθασιν ἀπὸ τῶν κανόνων τῶν διπλω-
ματικῶν. Οἱ Βίσμαρκοι παρέχει ἡμῖν ἀπόδεξιν τοῦ τα-
του. Οἱ χαργελλάριοις τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατο-
ρικῆς ἡμέραν τινὰ χωρὶς πολὺ νὰ σκεφθῇ ἀπέστειλεν
τίτημον γεγραμμένον γερμανιστή. Οἱ Γορτσακῷ ὅλ-
τον ἡγχαριστήθη ἐκ τοῦ ἀστεῖμον καὶ διεῖδεν ἐν αὐ-
τῷ ἀπόπειραν πρὸς παρέκθασιν καὶ σφετερισμόν. Ἀ-
έσως γράφει ἀπάντησιν προσωπικὴν, καὶ τὴν γρά-
ψει εἰς ῥωσικὴν γλῶσσαν. Τὸ αὐτόγραφὸν τοῦτο τοῦ
ρίγκηπος Γορτσακῷ εἶναι ἐν τῶν κειμηλίων τῶν δι-
λλωματικῶν ἀρχείων τοῦ Βεσούλιγου.

Τῷ 1830 ὅτε ὁ πόλιτικὸς κόσμος ἐπέληροῦτο δυσχε-
ιῶν, ὁ πρίγκηψ Γορτσακῷφ κατέλιπε τὸ Δονδῖνον καὶ
ετέθη εἰς Ἰταλίαν ως ἐπιτετραμένος ἐν Φλωρεντίᾳ.
Ὕστη βραδύτερον τὸν βλέπομεν ἐν Βιέννῃ, ἔνθα ἡ
έσις του ἀμέσως καθίσταται δύσκολος. Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ
ορτακῷφ περιελθὼν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν, ὡς ἐκ
ἀπροσδικητοῦ θανάτου τοῦ πρεσβευτοῦ, ἐκτήσατο
εγάλιν προσωπικὴν ἐπιφορὴν καὶ αἱ συμβουλαὶ δὲ
ἥδις ἡκούοντο, ἔτι καὶ παρὰ τοῦ γέροντος Μεττερνί-
ου, τοῦ μᾶλλον διυστρόπου τῶν διπλωματῶν τῆς ἀρ-
ιαζ σχολῆς. Ἐκ τῆς εἰς Βιέννην πρεσβεύσεως ταύ-
της χρονολογεῖται ἡ ὑπόληψις τοῦ πρίγκηπος Γορτσα-
κῷφ ἐν τῷ διπλωματικῷ εὐρωπαϊκῷ κόσμῳ, ἡ δὲ
ορεσθευσίς αὐτοῦ ἐν Στούγκαρδῃ τῷ 1841, τὴν κα-
έρωστ καὶ ἐπεσφράγισεν. Ἐκεῖ διεπραγματεύθη μετὰ
τῆς μεγαλητέρας δεξιότητος καὶ ἀμέσου ἐπιτυχίας
ον γάμον τῆς πρίγκηπίσσας "Ολγας τῆς Ῥωσίας
ετα τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος κληρονόμου τοῦ θρόνου
τῆς Βιρτεμβέργης. Ἡ συνάφεια αὕτη θερμῶς ἐποθεῖτο
Πετρούπολει.

Διωρίσθη πρεσβευτής ἐν Βιέννη ὅτε τὸ ζῆται μα τῆς
κατολίκης εἰσήχετο εἰς μίαν τῶν τραχυτέρων φάσεών
ου, τὸν πόλεμον τῆς Κρηταῖας. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγ-
γλία εἶχον τὴν μεγαλειτέραν ἀνάγκην ὅπως ἡ Αὐ-
τρία τηρήσῃ τούλαχιστον οὐδετερότητα. Ἡ Ρωσία
χειν ἀφορμὴν νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ δύναμις ἔκεινη δὲν θα-
έπληγτε τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀχαριστίας της. Πα-
κι αἱ προσπάθειαι τοῦ πρίγκηπος Γορτσακίωφ διη-
νθησαν πρὸς τοῦτο. Ἄλλ᾽ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία
ζεινήσαν. Ἡ Αὐστρία διετέλεσεν οὐδετέρα.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, πρύγκηψ Γορτσακώφ ἐκλήθη, ἀποσυρθέντος τοῦ κα-

μητος Νεσσελρόδε, νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἑξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς 'Ρωσίας. Τὸ πᾶν ἐδεῖτο ἀναδιοργανώσεως. Ο Τζάρος Νικόλαος ἀπέφερεν εἰς τὸν τάφον τὸ γόντρον τὸ ὄποιον ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν αὐτοῦ δύναμιν. Καὶ τοι ἐμφορύμενος ἐκ τῶν καλλιτέρων προθέσεων, ὁ Τζάρος Ἀλέξανδρος Β' οὐδὲν ἡττον παρελάμβανε τὴν αὐτοκρατορίαν ὑπὸ ἀξιοθρηνήτους περιστάσεις. Πρὸ πάντων ἔχρειάζετο νὰ συθῇ καὶ νὰ μεγαλυνθῇ μετὰ φρονήσεως. Τοῦτο ἐπεχείρησε ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὸν διάγκυψ Γορτσακώφ, καὶ ἕκολούθη τὴν ὁδὸν αὐτοῦ μετὰ δραστηρίας ἐπι-

λεξάνδρου τοῦ Β', τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων, καὶ τὸν ὑπῆρχεν ἀληθῆς κοινωνικὴς ἐπανάστασις ἐν 'Ρωσίᾳ. Η στάσις αὕτη σὲν ἐκάλυψε τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Πετρουπόλεως νὰ διατηρήσῃ ἐν Εὐρώπῃ τὰς τὸν βαρύτητα καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τοῦτο ἐγένετο καταδηλῶν ἐν ταῖς διαπραγματεύσεσιν αἵτινες ἐπηρχόλησαν τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι 1870, καὶ αἵτινες ἐπέφερον πολέμους καὶ ἀνατροπάς. Ἀπὸ τοῦ 1870, ἀπὸ τῆς ἐνάρεως τοῦ Γαλλοπρωστικοῦ πολέμου, ἡ 'Ρωσία ἐπανέκτησε ὑπέροχον μέρος ἐν τοῖς πράγμασιν, τοῦτο δὲ ἐφείλει εἰς τὴν ἔξικως σώφρονα

Ο πρίγκηψ ΓΟΡΤΣΑΚΟΦ

μονῆς, ἐξ ὃσων δὲ σήμερον βλέπομεν ἀποδεικνύεται ὅτι πληρέστατα ἐπέτυχεν.

«Ἡ 'Ρωσία δὲν ἀπειλεῖ ἀλλὰ περιστέλλεται,» εἶπεν ὁ νέος ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐν μιᾷ τῶν ἐγκυκλίων του. «Ἡ λέξις αὕτη κατέστη τὸ πρόσταγμα καὶ διέγραψε γραμμήν διαγωγῆς πλήρη ἀξιορεπείας. Λύτη ἐπέτρεψεν ἐξ ἐνὸς μὲν νὰ κατασταλῇ διὰ τῆς μεγαλητέρας δραστηριότητος καὶ χωρὶς πολὺ νὰ προσέξῃ τὶ θὰ ἔλεγον τὰ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἀνακτοβούλια, αἱ ταραχαὶ ἐν Πολωνίᾳ τῷ 1861· ἐξ ἑτέρου νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς βασιλείας· Δ-

καὶ εἰθεῖσαν πολιτικὴν τοῦ πρύγκηπος Γορτσακώφ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔτους 1871 τῷντες, ὁ πρίγκηψ Γορτσακώφ εὑρε τὴν εὐκαιρίαν πρόσφορον νὰ σχίσῃ τοὺς δρους τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων οἵτινες προσέβαλον τὴν ἀλαζωνίαν τῆς 'Ρωσίας. Πλὴν τούτου ἡτον ἀνάγκη ὅπως ἡ δύναμις αὕτη ἀνταμειψθῇ διὰ τὴν οὐδετερότητα ἢν ἐτήρησε διαρκοῦντος τοῦ ἀγῶνος τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἐντεῦθεν ἡ ἐν Λονδίνῳ συνέλευσις καθ' ἣν ἡ 'Ρωσία ἐπανέκτησε δὲ τὸ πόλεμος τῆς Κρητικής τὴν ἔκαμεν ἀπόλεστη.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ συστολὴ τῆς 'Ρωσίας

παύει. Ἀγτικαθίσταται δὲ διὰ διπλωματικῆς δραστηρύτητος οὐδέποτε τὸ πρὶν δειχθείσης, ἀποληξάσης ἐπὶ τέλους εἰς τὸν νῦν διεξαγόμενον πόλεμον, εἰς δὲν διασφιλεῖται, καθὰ αὐτὸς λέγει, ὡς ἐλευθερωτῆς πῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ο ΕΤΕΜ ΠΑΣΣΑΣ

Ο ἐνεστῶς Μέγας Βεζύρης τῆς Τουρκίας καίτοι μωμεθανός τὴν θρησκείαν καὶ ἀνατροφὴν, εἶναι δύμας Ἐλληνο τὸ γένος, ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἔνθα ἐγεννήθη τῷ 1823.

Παῖς ἦτι ὕν ἐπωλήθη ως δούλος εἰς τὸν γνωστὸν Τούρκον πολιτικὸν Κασροῦ πασσᾶ. Ο κύριος αὐτοῦ ταχέως εἶδε τὴν ἔκτακτον ἰκανότητα τοῦ νεαροῦ δούλου του, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν νὰ ἐκπαιδευθῇ ἐν Παρισίοις. Ἐπαγελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν διαφέσθη λοχαγὸς τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, καὶ ταχέως προτίθητο. Τῷ 1849 διωρίσθη ὑπασπιστὴς τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἐπλήρωσε διαδοχικῶς διαφόρους ὑψηλὰς πολιτικὰς θέσεις. Ἐγένετο 'Υπουργὸς τῶν ἑξωτερικῶν, εἰτα διωρίσθη πρεσβευτὴς παρὰ διαφόρους Εύρωπαϊκαῖς αὐλαῖς. Πεσόντος τοῦ Μιδάτ πασσᾶ διωρίσθη εἰς τὴν παροῦσαν αὐτοῦ θέσιν.

Ο ΕΤΕΜ πασσᾶς

Η ROZA

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΓΡΙΑ

(Συνέγεια: Ἡδε ἀριθ. 13.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ ἐκ τοῦ Φρουρίου φυγὴ τῆς 'Ροζας·—δόδοι πορειῶν μόνη κατὰ τὸ μεσογόχτιον·—Ο Ἰππότης 'Ελβέρτος ἀπάρχεται σιδηροδέσμιος εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αιγαίων.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου εἴπο-

μεν ὅτι ὁ μὲν Ἰππότης 'Εμβῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εὐωχοῦντο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθουσῇ τοῦ Εύτυχοῦ Φρουρίου, ὁ δὲ ἐντιμος ἴδιοκτήτης αὐτοῦ καὶ ἡ ἀξιογάπτητος θυγάτηρ τοῦ πλήρεις θλίψεως διέμενον ἐν τῷ Προσφιλεῖ Δωματίῳ. Τότε αἰρνης ἐπῆλθεν εἰς τὴν 'Ρόζαν ἡ ἰδεα ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εἰσελθόντες ἐλαφυραγώγησαν τὸ δωμάτιον της, δὲν εἶχον κλειδώσει τὴν ἔξω θύραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον εἰς αὐτό· θέντη ἀνέκραζεν, «ὦ! πάτερ μου, ἀς προταθήσωμεν νὰ διαφύγωμεν διά τινος χαμηλοῦ παραθύρου κειμένου δημιουργεῖ τοῦ Φρουρίου.» «Ἄλλοιρον! ἀγαπητόν μοι τέκτνον,» εἶπεν δ

‘Ιππότης ‘Ελβέρτ, «δὲν γνωρίζεις παντάπασι τὰς διαθέσεις τοῦ ἔχθροῦ μου· δικότι ἀν ἐγὼ δραπετεῖων ἐκ τοῦ Φρουρίου ἥθελον παρεμποδίσει τὴν ἐντελῆ λεηλάτησιν αὐτοῦ, οὗτος ἥθελε βεβαίως μ' ἐκδικηθῆ πυρπόλων τὸ ἀρχαῖον τοῦτο καὶ ὥρχιον οἰκοδόμημα καὶ ἥθελεν οὕτω καταστραφῆ πολὺς θησαυρὸς καλῶς κεκρυμμένος καὶ πολλὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα πολυτιμότατα εἰς ἡμᾶς. Πέποιθα προσέτι ὅτι αὐτὸς ἥθελε κατακύσει πάσας τὰς πέριξ τοῦ Φρουρίου οἰκίας καὶ ἵσως ἥθελε θανατώσει τὰς γυναικας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἀνδρείων σρατιωτῶν μου τῶν στρατευσάντων πρὸς ἀποδίωξιν τοῦ ἔχθροῦ. Εἶναι δὲ πιθανώτατον ὅτι ἐγώ φεύγων ἥθελον συλληφθῆ καὶ τότε ἀν

δὲν ἐθανατωνόμην παρευθήσι, ἥθελον ριψῇ εἰς βδελυράν εἰρκτὴν δόπου ἥθελον καταστραφῆ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ σκότους· ἡ δὲ ἴδική σου τύχη ἥθελε κατασταθῆ ἐπὶ δεινοτέρα. Πρὸς τούτοις ἀπόντων μὲν τῶν στρατιωτῶν μου, φυλακισμένων δὲ τῶν ὑπηρετῶν μου· καὶ καταστάντος τοῦ δεξιοῦ μου βραχίονος ἀνικάνου, ματαία ἥθελον εἰσθαι πάταξ ἀντίστασις. Οταν δὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ πόλεμου ἐπαγέλθωσιν οἱ στρατιωταὶ μου εἰς τὰς ἑστίας των, τότε ἀς ἀποστείλη ὁ Βέρειος ἔνα ἐκ τούτων πρὸς τὸν

Δοῦκα ἵνα ἀγαγγείλῃ πρὸς αὐτὸν τὴν συμφοράν μας.
‘Ο δὲ Δοῦξ θὰ μὲ λυτρώσῃ, ὅν τὴν δύνατόν, ἀπὸ τοὺς
δύναχας τοῦ ἔχθροῦ μου. Σὺ δέ, τέκνον μου, εἶναι δυ-
νατόν, ὡς ἐλπίζω, νὰ ἀναχωρήσῃς ἀπαρατήρητος. Η δὲ
σελήνη οὐ ἀνατείλῃ μετὰ ἡμίσειαν ώραν, ώστε θὰ δυ-
νηθῆς νὰ εὑρητῇς τὴν ὁδόν, τὴν ὥποιαν σοὶ περιέγραψα.
Τώρα δὲ μὲ τὸ φῶς τοῦ λυκαυγοῦς θὰ ἡμιπορέσῃς νὰ
φθάσῃς εἰς τὸ δάσος.»

‘Η τάλαινα Ρόζα, φοιδουμένη τὴν ἔρημον ταύτην ὁδοιπορίαν, ἔτρεμεν’ ἀλλ’ ἦτο συνειθισμένη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς γονεῖς της, καὶ ἐννόσης προσέτι καλῶς ὅτι ἄλλο μέσον σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε. Περὶ δὲ τὸν τράχυλον αὐτῆς ἔβαλεν ὁ πατήρ της χρυσῆν ἀλυσοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκρέματο παράσημον μεγάλης ἀξίας· διότι ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ παρασῆμου ἦτο ἐγκεχαραγμένος ὁ ὄφθαλμός τῆς θείας Προνοίας ἐξ οὐ κατέπεμποντο ἀκτίνες φωτὸς καὶ κάτωθι αἱ ἔξης λέξεις, «ἐάν δὲ Θεὸς μεθ’ ἡμῶν οὐδεὶς καθ’ ἡμῶν·» ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἦτο σταυρὸς καὶ ἀνωθεν αὐτοῦ στέφανος δόξης συγκειμένος ἐκ πολυτίμων λίθων μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, «ἐρ τούτῳ νίκα» · «Τὸ παράσημον τοῦτο μοι εἰχε δωριθῇ ὑπὸ τοῦ Δουκός», οὐπεν δὲ Ιππότης, «κατ’ ἵδιαιτέρας τινὰς περιστάσεις καὶ δύναται νῦν ἀποθῆ μετὰ ταῦτα χρησιμώτατον πρὸς σὲ ή πρὸς ἐμέ. Φόρει αὐτὸν κρυφίως καὶ μὴ τὸ ἀποσπάσης ἀπὸ σοῦ ἔως οὗ πάλιν ἀνταμοθῶμεν. “Οταν δὲ ἥσαι μόνη κυνταζε τοῦτον τὸν ὄφθαλμὸν τῆς θείας Προνοίας, δστις θέλει σοι ὑπενθυμίζεις, τέκνον μου, δτι δὲ Θεὸς ἐπαγρυπνεῖ ἐφ’ ἡμᾶς πάντοτε καὶ πανταχοῦ· καὶ εἴθε δὲ σταυρὸς οὗτος νὰ λέγη εἰς τὴν καρδίαν σου, Ἀγάπα τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, δστις ἀπέθανετ ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν. “Εσο πιστὴ μέχρι θανάτου καὶ οὕτω θέλεις κληρονομήσει τὸν στέφανον τῆς δόξης,»

Τὴν δὲ περιγραφὴν τοῦ θλιβεροῦ ἀποχωρισμοῦ θέλω
ἀποστιλλεῖν. Ἡμὲν 'Ρόζα ἀνεγάρησε χωρὶς νὰ τὴν ἐννο-
ήσῃ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἔχθρων, ὃ δὲ πατήθη αὐτῆς ἀπὸ τοῦ
πικραλύρου ἐθεώρει μετ' ἀνεκφράστου ἀγάπης ταχέως
ἀπομακρυνομένην τὴν εὐπειθῆ καὶ φιλόστοργον θυγατέ-
ρα του. Ήξεσ δὲ ἀγαπηγὸν αὐτοῦ ἐφαίνετο ὡς δέοντος σ-
υκπεμπομένην εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, της. Εἰ-
χε δὲ ἡδὸν προχωρήσει ἀρκετὰ εἰς τὸ δάσος, ὅτε δὲ Ἱπ-
πότης "Ελβερτ ἀναβιβασθεὶς ἐπὶ ἑνὸς τῶν ἵππων του
καὶ δεσμευθεὶς ἐκρατεῖτο ὑπὸ ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν.
Πρὸς τὴν πύλην τοῦ Φρουρίου ἴσταντο τολλαι ἄμαξαι
πληρεῖς τῶν ἐπίπλων καὶ πραγμάτων, τὰς ὅποιας
ἔμελλον νὰ σύρωσιν οἱ κάλλιστοι τῶν ἵππων αὐτοῦ.
Ο δὲ Ἱππότης Ἐμβῆς ἐμβλέψας πρὸς τὸ πρόσωπον
αὐτοῦ ἐθαύμασεν ὥιδὼν δχι μόνον γαλήνην, ἀλλὰ καὶ
θεικὴν εὐδαιμονίαν· διότι κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν
στιγμὴν ὁ αἰχμαλώτος; Ἱππότης νοερῷς ἐδοξολόγησε
τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνγάνωσήν τῆς θυγατρός του.

ПАЛАКИ ВІВАЛЮӨНКИ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

QA

ΚΕΦ. ΙΒ'. —ΠΩΣ Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΦΥΛΑΣΣΕΤΑΙ.

Οι μὲν ἀνθρώποις τοῦ Ἐμβῆ προσετάχθησαν νὰ ἀνα-
θῶνται ἐπὶ τῶν Ἰππων ἢ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν, ὁ δὲ Προ-
δότης προσεκλήθη ν' ἀπολύσῃ τοὺς περυλακισμένους
συνδούλους του καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αὐλὴν
τοῦ Φρούρεω. Ἐνταῦθε ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς ὡμίλησε

πρὸς αὐτοὺς οὕτω,— «Τὸ Φρούριον τοῦτο εἶναι τῷρε
ἰδίκιόν μου! ὁ δὲ πρώην ιδιοκτήτης αὐτοῦ εἶναι αἰχμά-
λωτός μου, ἀλλὰ δὲν μάχομαι πρὸς τοὺς ὑποδεστέ-
ρους» δύνασθε λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωτε παραλαμβάνοντες
ὅτι καὶ ἀν ἔχητε ἡ, ἀν προτιμάτε, δύνασθε νὰ κατα-
ταχθῆτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ νὰ ὑπηρετεῖτε φυ-
λάττοντες πᾶν ὅτι εἴναι ἐνταῦθα.» Οἱ δὲ γέρων ἐπι-
στάτης προσελθὼν ἐξήτησεν ἀδειαν νὰ δημιλήσῃ ὅλιγον
πρὸς τὸν κύριόν του. «Δὲν εἶναι πλέον κύριός σου!»
ἀπάντησεν ὁ κακοῦργος. Ιππότης μετὰ βροντώδους φω-
νῆς, «ἀπεφάσισε ἀμέσως ἀν θέλης νὰ μὲν ὑπηρετῆς,»
«Δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ ὑπηρετήσω πιστῶς τὸν ἔχθρὸν
τοῦ κυρίου μου», ἀπάντησεν ὁ γέρων, «Ὄ ἀναχωρήσω»
Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἐμιμήθησαν ἀδιστάκτως πάντες
οἱ ἄλλοι. Οἱ δὲ Ιππότης «Ἐλεβρετ ἐπεθύμει νὰ ἔκφρά-
σῃ τὴν εὐχαρίστησὸν του διὰ τὴν πίστην αὐτῶν ἀλ-
λ᾽ ἀποφασίσας ν' ἀπορύγη τὴν παράργησὸν τοῦ ἔχθροῦ
του, περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ μειδιάσῃ πρὸς αὐτοὺς
εὐμενῶς χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ιππότου Εμ-
βῆ. Στραφεὶς οὖτος ἤδη πρὸς τὸ μέσον, ὃπου ίστατο ὁ
Προδότης εἶπε πρὸς αὐτὸν τοὺς ἔξης λόγους· «Ἄν-
θρωπες αἰξιοκαταφρόνυτε, ὅστις, ἔνεκα χρημάτων ἀπε-
φάσισας νὰ προδώσῃς τὸν γενναῖον κύριόν σου, λάβε
τὴν ἀμοιβὴν σου (ρίπτων κατὰ τῆς κεφαλῆς του ἐν
βαθάντιον) καὶ ἀν εἰς τὸ μέλλον σε ἴδω ποτὲ ἐντὸς
εἴκοσι μιλίων ἀφ' ἔκατέρων τῶν Φρουρίων μου, θέλεις
διατῆς πενήντας ἀπολεσθῆ ἐν τῇ βαθυτάτῃ καὶ σκοτεινο-
τάτῃ εἰσεκτῆ.»

Κατὰ δὲ τὴν μικρὸν ὁδοιπορίαν ἀπὸ τοῦ Φρουρίου, ὃπου ὁ Ἰππότης "Ελέβερτ ἡγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μέχρι τοῦ Φρουρίου, ὃπου ἔμελλε νὰ φυλάκισθῇ, ποῖοι ἦσαν οἱ διαλογισμοὶ καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ; Διετέλει εὐλογῶν τὸν Θεόν διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς 'Ρόζας, ἣ προσευχόμενος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῆς εὐελπιστῶν ὅτι καλὸν θέλει προκύψει καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα του ἐκ τῆς ἀλγεινῆς τάυτης μεταξοῦς τῆς καταστάσεως αὔτῶν.

λανα ἐκ κτυπήματος, καὶ δύως ὁ τρυφερὸς καὶ ἀ-
παλὸς δρθαλμὸς εἶναι διγίεστατος.

Ἴδωμεν, νῦν πῶς δὲ φθιλμὸς φυλάσσεται. Ὅπάρχει
ἐν βαθεῖ καὶ διτεώδει χώρῳ περιεστοιγισμένῳ μὲ δ-
στοῦν. Τὸ διτεῖν τοῦ μετώπου ἐπεκέχει αὐτοῦ.
Κάτω εἰς τὸ ἔκτο διόρος ἔξοχὴν ποιεῖ τὸ τῆς παρελᾶς
διτοῦν, ἢ δὲ ρίς εἰναι δι-εσωτερικὸς αὐτοῦ τοιχὸς.
Κτύπημα ἐπομένως διὰ ράβδου θὰ πλήττει τοὺς ἐ-
ξωτερικοὺς τούτους διτεῖνος τοίχους, δὲ δὲ διφθιλμὸς
τούτε διαφεύγει. Ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ ῥάβδος διελθῇ διὰ
τῶν τοίχων τούτων, δύναται καὶ τότε δὲ φθιλμὸς
νὰ μὴ βλαβῇ. Οὐδέποτε ἵσως ἐφαντάσθητε πόδες ποιαν
χρῆσιν δὲ φθιλμὸς ἀνοίγει καὶ κλείει μετὰ τοσκύτης
ταχύτητος. Διὰ τῆς ἀκαριάλας ταύτης κινήσεως τὰ
βλέφαρα κλείονται, ὃςτε οὐδὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ
ἐν αὐτῷ πλὴν ἐάν εἰναι ἴκανως δεῦν ὅπω; δικτυπήσῃ
παῦτα.

Πόσον ταχεία είναι ή ένέργεια τοῦ μυδὸς τούτου!
Αμα ως ὁ ὄφθαλμος; Ιδὴ τι ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸ δυ-
νάμενον νὰ τὸ βλάψῃ, ὁ μῆς οὖντος κλείει τὸν ὄφθαλ-
μὸν ἀπτραπηδόν. Τὸ νεῦρον τοῦ ὄφθαλμοῦ λέγει εἰς
τὸν νοῦν περὶ τοῦ κινδύνου, καὶ ὁ νοῦς, ἀποστέλλει
ἄγγελον εἰς τὸν μῆν. Τοῦτο γίνεται τόσον ταχέως
ὅτε ὅταν τις λαλῇ περὶ τίνος ως γενομένου ταχύ-
τατα, λέγει συνήθως ἐν διπῆ ὄφθαλμον. Τῆς ἐκφρά-
σεώς ταύτης γίνεται χρῆσις ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ὑπὸ^τ
αὐτὴν τὴν ἔνγνωσιν.

Αλλὰ δὲν σᾶς εἴπον ἀκόμη πᾶν, τι πράττει δῆμος οὗτος. Ἐνεργεῖ τι πλειστέρον τῆς κλείσεως τοῦ ὄφθαλμοῦ. Τὸν ὥθελ έντὸς τῆς θήκης του, ὡστε τὸν κλείσι έσωτερών ἔτι καὶ ἀφίσταται πλειότερον τοῦ κινδύνου πληγώσεως τυχαίας, διπισθεν δὲ τῆς θήκης δὲν εὑρίσκει δύστοιν ἀλλ' ἀπαλόν τι προσκεφάλαιον ἐκ λίπους ἐν τῷ δποίῳ δὲ ὄφθαλμος πιέζεται:

Αλλὰ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Ὅταν δὲ φθιλμὸς ἐδη
κτύπημα ἐρχόμενον δὲ μῆς οὔτος ἐνεργεῖ τάσσον θεριώδες
ὅτε συμπτύσσει τὸ δέρμα τῶν βλεφαρῶν, καὶ κατα-
βιβίζει τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἀναβιβάζει τὴν παρείαν
ἢ ἐντυμόθυ πλέοντες.

Νῦν ἰδέτε πῶς τοῦτο
φυλάττει τὸν δρθαλ-
μόν. Ἡ παρειά καὶ ἡ
βλεφαρὶς φέρονται το-
σοῦτον πλησίον πρὸς
ἄλληλα ὥστε δλίγος
ἀπολεῖποται χῶρος εἰς
τὸ κτύπημα νὰ φθά-
σῃ μέχρι τοῦ δρθαλ-
μοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἀν
φθάσῃ, τὸ συνεπτυγμέ-
νον δέρμα τῶν βλεφά-
ρων συηματίζει προσ-

κεφάλαιον ἐπ' ἀυτοῦ ὥστε θραύσει τὴν δύναμιν τοῦ κτυ-
πήματος. Τὸ κτύπημα θὰ προκατέβει τηλειοτέρων θλά-
θην ἐὰν ἡ συστολὴ ταῦ γεύσου ἔφερεν ἀπλῶς τὰ βλέ-

φαρε διδούσι. Ὡς νῦν ἔχει, ἐν κτύπημα συνήθως πλήττει τὰ βλέφαρα ή τὴν παρειὰν ἐνῷ δὲ δρακόλιμὸς εἶναι ασφαλῆς, ἐγκεκλεισμένος ἐν τῇ θυρίδι του.

Αλλὰ ποία νομίζετε ἔστιν ἡ χρῆσις τῶν δρόμων;
Θά εἴπητε ὅτι εἶναι χάριν καλῆς ἐμφανείας. Εἶναι τι
πλειστέρον τούτου ἡ μπεράσπισις τοῦ δρόμαλμοῦ. Γι-
νώσκετε εἰς τί χρησιμεύουσιν οἱ κρουνοὶ οἰκίας τι-
νος; δὲν ἀφίνουσι τὴν βροχὴν νὰ καταρρεύσῃ ἀπὸ
τῆς στέγης ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς οἰκίας ἀλλὰ τὴν
ἐκβάλλονταν δλίγον μακρὰν αὐτῆς. Οὕτω καὶ αἱ
τριχώδεις δρόμοις ἀποστάζουσι τὸν ἴδρωτα τοῦ μετώ-
που ἐπὶ τῇ παρειᾶς, ἀντὶ νὰ φέγγῃ οὗτος ἐν τῷ δρόμαλμῷ.
Αἱ δρόμοις θίσν εἰσὶν οἱ κρουνοὶ τῆς στέγης τοῦ οἴκου
τοῦ δρόμαλμοῦ.

Ἴσως ἐρωτήσοντε δόποιαν βλάβην δὶδῷτε θὰ ἔφερεν
ἔὰν ἔρρει ἐν τῷ δρόμῳ. Θὰ ἥτο λίαν δυσάρεστος·
πλὴν δὲ τούτου, θὰ ἡρέθιζε τὸν δρόμον καὶ θὰ τὸν
καθίστα ἐρυθρὸν καὶ θὰ τὸν ἐφλόγιζεν.

Αἱ βλεφαρίδες, πάντη τοῖς ὅτι κοσμοῦσι τὸν ὄφθαλμὸν εἰσὶ καὶ ὑπεράσπισις αὐτοῦ. Γινώσκετε ὅτι πολλάκις μικρά τινα πράγματα ἴπτανται ἐν τῷ ἀέρι τὰ δυοῖς ήμεις δὲν βλέπουμεν, ἐὰν ταῦτα πέσωσι κατὰ τοὺς ὄφθαλμούς, πίπτουσι συνήθως ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, οὕτω δὲ κωλύονται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ὄφθαλμόν μας.

Τὰ δάκρυα ἐπίσης εἰσὶν ὑπεράσπισις τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Ἐάν τι διεισέλθῃ διὰ τῶν βλεφαρίδων εἰς τὸν δόφθαλ-
μὸν, πόσον ταχέως τὰ δάκρυα ρέουσιν ὅπως τὸ ἀπο-
πλύνωσιν! Συνήθως τὸ δάκρυποιητικὸν ὅργανον, μά-
νον δὲ λίγον δάκρυον ποιεῖ ἵκανὸν ἵνα τυρῆ ὑγρὸν τὸν δό-
φθαλμόν ἀλλ' ἄμα ᾧ εἰσέλθῃ τι ἐν τῷ ὀφθαλμῷ
καὶ τὸν ἔρεθισῃ, τὸ δάκρυποιητικὸν ἔργαστήριον ἀρέ-
σως ἀρχίζει τὸ ἔργον, καὶ ἀποστέλλει ἀφθονα τὰ δά-
κρυα· συγχρόνως δὲ, ὃ κινῶν τὰ βλέφαρα μῆς τιθε-
ται εἰς ἐνέργειαν οὕτω δὲ ὁ δόφθαλμὸς ἀποπλύνεται.

Δάκις ως βέσουσιν εἰς τὸν ὁφθαλμὸν διαιρκῶς· ἐὰν δὲν
ἔγίνετο οὔτω, δὲ βολῆς τοῦ ὁφθαλμοῦ καὶ τὸ ἔνδο-
τερον τῶν βλεφάρων θάξει πραξίνοντο, καὶ δὲν θὰ ἔχε-
νουντο εὐκόλως ἐπ' ἀλλήλων. Θὰ ἡγάγηκαζόμεθα νὰ
ὑγραίνωμεν ταῦτα δι' ὑδατος ὅπως ἀποτρέψωμεν τὴν
τρεβήν. Τὸ δακρυποιητικὸν ἐργαστάριον, τὸ ὑπεράνω
τοῦ ὁφθαλμοῦ κείμενον, ἀδικαζόπως ἔξαποστέλλει διά-
τινων μικρῶν σωλήνων, ἵκανὸν δάκρυ ὅπως τηρῇ τὴν
εὐγερῆ κίνησιν τοῦ ὁφθαλμοῦ καὶ τῶν βλεφάρων.

Αλλὰ θὰ ἐρωτήσητε ποῦ πηγάνουν τὰ κατασκευαζόμενα δάκρυα. Ἐπὶ ἑκάστου βλεφάρου μικρὰ ἔστιν δύο εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ πρὸς τὴν ρίνα. Τὰ δάκρυα ρέουσιν εἰς τὰς ὅπας ταῦτας, καὶ διὰ τοῦ σωλῆνος κατέρχονται εἰς τὴν ρίνα. Ἄλλ' ὅταν οἰλαίωμεν τὸ δάκρυποιητικὸν ἐργαστήριον κατασκευάζει τὰ δάκρυα τοσοῦτον ταχέως ὥστε τὰ στόματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ τὰ παραλάβωσιν. Τὰ δάκρυα, λοιπὸν, ἐχειλίζουσιν τῶν βλεφάρων καὶ κατέρχονται διὰ τῆς πτυχειᾶς.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΡΩΝΙΑ:

(Συνέχεια, ίδιο άριθμ. 12).

Ο ίάπων ιατρὸς οὐδέποτε βαδίζει ἀνευ τῆς συνοδείας ὑπηρέτου, δεστὶς φέρει καὶ τὸ ιατρικὸν αὐτοῦ κιθώτιον. Ἀπολαύει τοῦ δικαιώματος νὰ φέρῃ δύο ξίφη χειρὶς μεγάλην ίδεαν περὶ ἔσωτοῦ. Οὐδέποτε πληρώγουσι συμβουλάς μόνον τὰ δαπανώμενα φάρμακα. Διὰ τοῦτο δὲ χειρὶς διορίζει συνήθως σωρείαν φαρμάκων, ἀτικα συνήθως οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐνέργειαν. Τὰς ὀλίγας ἐπιστημονικὰς γνώσεις των οἱ ιατροὶ ἀποκτῶσι διδασκόμενοι ἐν Κίνᾳ, Οἱ Ὀλλανδοὶ ἀποικοὶ τῆς Ναγκασάκη τοῖς ἐδίδαξαν τὴν χρῆσιν τῆς δαμακίδος ἡς ὅμως ἀλαχίστην χρῆσιν ποιοῦσι. Οὔτε σπουδὰς κάρμνουσι οὔτε δίπλωμα κέκτηνται οἱ ιατροὶ των. Η ἐπιστήμη εἶναι διαδοχικὴ παρ' αὐτοῖς· σπάνια δὲ τὰ παραδείγματα καθὰ ἀτεκνός τις ιατρὸς διδάσκει μαθητάς τινας. Ἐσχάτως ἰδρύθησαν νοσοκομεῖα ἐν Ναγκασάκῃ καὶ Τεδφ προσάγγελλοι ἐλπίδων περὶ μελλούσης προσόδου τῆς ιατρικῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ πλὴν ἀχρι τοῦδε εἴγαται ἀπηγορευμένα παρ' αὐτοῖς ἢτε ἀνατομία καὶ ἡ ἀποτομὴ τῶν πασχόντων μελῶν. Οἱ αὐτόχθονες ιατροὶ διδάσκουσιν δὲ τὸ ἡπαρ εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ θάρρους καὶ δὲ ὁ ἀνθρωπὸς κέκτηται δύο καρδίας. Τὰ δερματικὰ νοσήματα εἶναι λίαν συνήθη ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐν ὦ τὰ τοῦ στομάχου εἶναι σχεδὸν ἀγνωστα διὰ τὸ ἀπλοῦν τῆς τροφῆς. Ἐν τούτοις ἐνίστεται παρουσιάζεται ἡ χολέρα ἀποδιδομένη εἰς τὰ σεσηπότα ὄντα καὶ τοὺς ἀώρους καρπούς. Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουσι καὶ πλάνυτες ὄδοντοι· ατροὶ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις λέγοντες καὶ τὴν τύχην.

Συνιστῶ τοῖς Εὐρωπαίοις τὴν θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν, ἥτις εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰάπωνις ὑπὸ τὸ δόγμα «σαμποσέρ». Συνίσταται εἰς χειρισμόν τινας τῶν μιῶν ὄλου τοῦ σφικτοῦ καὶ ίδια τοῦ πέριξ τοῦ πάσχοντος μέρους.

Οὕτω διὰ τὴν κεφαλαλγίαν, τρίβουσιν ἵσχυρῶς τοὺς μῆν τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης· τὸ ἐδοκίμασα ἐγὼ αὐτὸς καὶ εὑρον δὲ ταχεῖαν ἐπιφέρει τὴν ἀνακούφησιν. Ἀνδρες καὶ αἱ γυναῖκες μετέρχονται τὸ «σαμποσόρ» ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσὶ τυφλοὶ περιφρέμενοι ἀνὰ τὰς ὄδους, ἡμέραν καὶ νύκτα, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των. Συρίζουσι διὰ συρίστρας ἐκ καλάμου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, εἰς τρόπον ὡςτε δύνανται νὰ εύρωσι ταχέως ἀσθενῆ. Οἱ κερδαίνοντες πολλὰ χρήματα εἰσὶν ἐν γένει πλούσιοι, ἐπομένως διανείζουσιν μὲ μεγάλους τόκους. Βαδίζουσι πάντοτε μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ καὶ ἐντελῶς ἐξυρισμένην. Ἀλλως τε δὲ ἡ Ἰαπωνία εἶναι πλήρης ἀγυρτῶν· οἱ μὲν εἰσὶ συγχρόνως κουρεῖς καὶ ὄδοντοιατροί· ἀλλοι φλεβοτομοῦσι καὶ πωλοῦσι τροφάς· ἔτεροι ἴσχυρίζονται δὲ τὴν θεραπεύουσιν ἀσθενείας τῶν ἐντέρων, καὶ ἐπωφελοῦνται τούτου ὅπως πωλοῦσι πνευματώδη ποτά.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ο ΚΓΩΝ ΤΟΥ ΜΠΑΣΣΑΝΟΥ. Ναπολέων δ' Α'. προέτρεψεν μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του τὸ παῖδιον τῆς μάχης τοῦ Μπασσάνου, δὲ τὸν προσῆλκυσαν πρὸ τοῦ μέρος γογγυσμοῦ οἵτινες ηὔσαν δὲρ' ὅσσον ἐπλησίας φθάσεις εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ ἐξήρχοντο, εὐρίσκει κύνα λειχόντα τὸ πρόσωπον νεκροῦ στρατιώτου· δέ κύνων οὗτος δὲν θίθλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πτώμα τοῦ κυρίου του. Άφηγούμενος δὲ Ναπολέων τὸ γεγονός τοῦτο, δὲν εἶδον εἰπεῖ ἔκτοτε πλέον εἰ μὴ ἀνθρώπους, ἐκεῖ δπού, μίαν πτυγμάνη πρότερον, ἔθλεπον γάνον πράγματα· δὲ ἀποσυρθεμένων εἰπον εἰς τοὺς ουντεύοντάς με, δέ κύνων οὗτος μᾶς δίδει ἐν μάθημα φιλανθρωπίας.

— Άν τοι εἶπη τίς, δει δύνασαι νὰ πλευτίσῃς δι' ἔλλου τρόπου ἐκτὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας, μὴ τὸν ἀκούεις εἶναι φεύστης.

Βανιζιμίν Φραγκλίνος.

— Μετρόφρων καὶ λεπτὴ ἀπόκρισις.—Ο περιφρόμος Δουβέλ, βιβλιοθηκάριος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α' ἀπεκρίνετο συνεχῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις δις τῷ ἀπέτεινον «δὲν γῳβίω τίποτε» ἀμαθής τις τῷ εἶπεν ἡμέραν τινά· «οὐ αὐτοκράτωρ σᾶς πληρώνει διὰ τὸ γνωρίζετε».—Ο αὐτοκράτωρ, ὑπέλαβε, μὲ πληρώνει διὰ δύο γνωρίζω μόνον. Εἳν μὲ ἐπλήρωνε καὶ δι' ὅσα δὲν γνωρίζω, δῆλοι οἱ θυσαροὶ τοῦ κράτους δὲν θὰ ἐπιτρέψουν.

— Αἱ παρὸς τῇ ὁδῷ πέτραι.—Ἐπιστρέψων ἔκ τινος πανηγύρεως, γέρων ἡμερικός, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης του καὶ ἐσύναξε τεθραυσμένη φιάλην, τὴν ὅποιαν ἀγόρατός τις εἶχεν βίψει ἐπὶ τῆς ἐδου·—Βγαντιοῦκε εἶπεν, εἰς τὴν θεσμὸν αὐτῆς τῆς φιάλης, ἡμέραν τινά δὲν πόπος μου ἐπληγώθω ἀπὸ τεμάχιον ὄντος, καὶ ἐπέθενε. Αδελφοί! ὑπάρχουν ουχὶ πέτραι καὶ ἐπὶ τῆς ἐδου τῆς ἀγούσης πρὸς τὸν Θεόν, καὶ κωλύουσι τὸν δόσιοπόρων πληγώνυν καὶ τέλος καταστρέψουσι. Ά; συνέωμεν αὐτές δύο δυγάμεθε!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΓΩΝ ΑΥΤΗΣ. Μετὰ εἰκονογραφειῶν.—Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀργιλοῦ, ὑπὸ Γ. Κωνσταντίνου, Καθηγητοῦ. Τὸ περῶν δημοσιεύθην διὰ τῆς Ἀθηναϊδος ἐξετυπώθη ἡδη εἰς φυλλαδίον σχῆμα 18ον καὶ πωλεῖται παρὰ τῷ Ειδοτῷ, τοῖς Βιβλιοπωλεῖς, καὶ τῷ Γραφείῳ τῆς Ἀθηναϊδος ἀντὶ δραχμῆς.

— Εἰ; τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκονται τὰ ἑξῆς Περιοδικά: Ο Α'. Τόμος τῆς Ἀθηναϊδος φρ. 2.

«LECTURES ILLUSTREES POUR LES ENFANTS». ἑκδόμενον δια Λωσάνη τῆς Ἐλεύθερας εἰς φολλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοδύμενον διὰ 4 ἢ 5 φρσιοτάτων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτοιασ προπληρωτέας δρ. 2,50

• L'AMI DE LA MAISON. μηνιαῖς περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φύλλον κοσμοδύμενον διὰ τριτην εἰκόνων ἄν. διὰ μία καλδπτει ὀλόκληρον τὴν πρώτην σελίδα. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3,00.

• CHILDREN'S FRIEND. — CHILD'S COMPANION. Ἀγγλικὰ περιοδικὰ ἐκδιδόμενα ἐν Λονδίνῳ εἰς φύλλάδια 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοδύμενα διὰ ὀφριοτάτων εἰκόνων. Τιμὴ ἐτοιασ συνδρομῆς ἐκάστοτο δραχμάς 2,50.

• INFANT'S MAGAZINE. μηνιαῖς περιοδικὸν ἐκ σελίδων 16 κοσμοδύμενον διὰ 14 εἰκόνων. Πρὸς χρήσιν μικρῶν παιδίων. Τιμὴ συνδρομῆς δρ. 2,50.

• ΛΙ. ἐν Βοολγαρίᾳ φρικαλεότητες ὑπὸ Γλάστωνος λέπτα 50.

ΣΗΜ. Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ βιβλία Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά.

• Εν Κωνσταντινούπολει συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοδετεῖον Κ. Α. Γεράρδου, ὁδὸς Γιοργαντζίλαρ ἀριθ. 100.